

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tost/26/2017
Identifikačné číslo spisu: 9515100251
Dátum vydania rozhodnutia: 4. októbra 2017
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9515100251.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom 4. októbra 2017 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného L. X., pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iný trestný čin, prerokoval sťažnosť odsúdeného L. X. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3Nt/1/2015, z 29. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného L. X. z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením rozhodol špecializovaný trestný súd tak, že podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného L. X. na povolenie obnovy konania, lebo nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku. Svoje uznesenie odôvodnil v podstate tak, že: „Špecializovaný trestný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o návrhu odsúdeného L. X. na obnovu konania, pričom vykonal tie najdôležitejšie, dovtedy súdu neznáme a odsúdeným navrhnuté dôkazy, a teda lekárske správy o pracovnej neschopnosti odsúdeného, ako aj výsluchy svedkov, ktoré boli navrhnuté. Z obsahu lekárskeho správ predložených odsúdeným L. X. vyplýva, že úraz sa stal až po viac ako šiestich mesiacoch od spáchania skutku, za ktorý bol odsúdený. Taktiež z časového ohraničenia práceneschopnosti vyplývajúcej z lekárskeho správ vyplýva, že odsúdený bol členom zločineckej skupiny v období pred úrazom, ako aj po úraze. Vykonané výsluchy v spojení s dôkazmi, ktoré boli súdu už skôr známe, súd vyhodnotil tak, že tieto výpovede svedkov nemajú žiadny význam na rozhodnutie o vine a treste v prospech odsúdeného L. X. v súlade s ustanovením § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Čo sa týka ostatných dôkazov, ktoré boli navrhnuté odsúdeným, tieto boli odmietnuté, pretože sa týkali okolností nepodstatných pre rozhodnutie. Odsúdený nepredložil súdu v rámci konania o povolení obnovy konania žiadny relevantný dôkaz, ktorý by mohol sám o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste odsúdeného. Na základe uvedeného súd zamietol návrh na povolenie obnovy konania.“ Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený ihneď po vyhlásení uznesenia sťažnosť (č. l. 336), ktorú následne písomne odôvodnil (č. l. 352- 355). V dôvodoch sťažnosti uviedol, že súd sa absolútne nesprávne vysporiadal so skutočnosťami, ktoré uviedol ako skutočnosti nové, resp. s ich súvislosťou voči jednotlivým skutkom. Tieto skutočnosti potvrdzovali, že nemohol

byť činný pre zločineckú skupinu „L.“, pričom poukázal na to, že špecializovaný trestný súd sa zaoberal skutkom podpálenia motorového vozidla, ktorý nie je skutkom, ktorý by mal vecnú spojitosť so skutkom činnosti pre zločineckú skupinu. Podotkol, že bol odsúdený za dva rôzne skutky, pričom tieto nemajú žiadnu zrejmu súvislosť okrem osoby odsúdeného. Argumentácia súdu, že k úrazu došlo až po viac ako šiestich mesiacoch od podpálenia vozidla je vo vzťahu ku skutku členstva resp. činnosti pre zločineckú skupinu absolútne neúčinná. Vo svojich návrhoch na obnovu konania jasne preukázal, že nemohol byť činný pre zločineckú skupinu z objektívnych zdravotných dôvodov, pretože nie je možné byť činným pre skupinu ležaním na lôžku. S poukazom na uvedené uviedol, že špecializovaný trestný súd nové dôkazy vyhodnocoval vo vzťahu ku skutku, s ktorým nemali súvis, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie špecializovaného trestného súdu a sám vo veci rozhodol tak, že povolí obnovu konania a v konaní po povolení obnovy konania ho spod obžaloby oslobodí. Najvyšší súd ako súd nadriadený (§ 192 a nasl. Trestného poriadku), po preskúmaní veci zistil, že sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu je prípustná (§ 402 ods. 3 Trestného poriadku), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 ods. 1 Trestného poriadku) a v zákonom stanovenej lehote. Na podklade podanej sťažnosti najvyšší súd v zmysle § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu. Pri posudzovaní, či sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, súd rozhodujúci o návrhu postupuje v dvoch na seba nadväzujúcich etapách: v prvom rade hodnotí návrh na obnovu konania z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní alebo v konaní o predchádzajúcich návrhoch na povolenie obnovy konania, súdu známe. Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov (§ 394 ods. 4 Trestného poriadku). Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah (R 72/1980). Po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu v tom smere, či by tieto mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému procesnému výsledku, ako je pôvodný právoplatný rozsudok (druhá etapa). Až v prípade, že sú kumulatívne splnené obe uvedené podmienky, súd môže povoliť obnovu konania v zmysle citovaného ustanovenia, v opačnom prípade návrh na obnovu konania zamietne pre nespĺnenie zákonných predpokladov. Odsúdeným uvádzané skutočnosti, ktoré prezentoval ako nové, síce formálne novými boli, ale nevyplývali z nich žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli privodiť, či už sami o sebe alebo v spojení s už známymi skutočnosťami a dôkazmi, zmenu pôvodného rozhodnutia, pretože ich obsahová kvalita a výpovedná hodnota bola nedostatočná na vyvolanie čo i len minimálnych pochybností o priebehu skutkov, ktorých sa odsúdený X. dopustil. Nesprávne je konštatovanie odsúdeného, že špecializovaný trestný súd hodnotil nové predložené dôkazy ku skutku podpálenia motorového vozidla, ktoré nemá s členstvom v skupine žiadny súvis. Najvyšší súd poukazuje na to, že práve tento skutok je v úzkom spojení s členstvom resp. činnosťou pre zločineckú skupinu tzv. „L.“, čo bolo aj jasne uvedené v rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T/14/2013, z 26. mája 2014, v skutku uvedenom v bode II 7/ (č. I. 31), a preto je táto námietka odsúdeného neopodstatnená. Žiada sa poznamenať, že účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného konania, čo do verifikácie a prehodnocovania už vykonaných (a obsahovo nezmenených) dôkazov, či skutočností, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav súdom v pôvodnom konaní, ani preskúmanie vecnej správnosti rozhodnutia (R 6/1997), či zákonnosť postupu súdu vo vzťahu k obhajobe (R 35/1988). Účelom

obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne (t. j. konečným výpočtom) stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené. Takýto stav však v predmetnej veci nenastal. Najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že rovnako tak, ako odsúdený v návrhu na povolenie obnovy konania neuviedol žiadne také skutočnosti ani dôkazy, ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania v preskúmvanej trestnej veci, tieto neboli správne zistené ani špecializovaným trestným súdom po doplnení dokazovania a nezistil ich ani najvyšší súd po preskúmaní spisového materiálu. Preto sťažnosť odsúdeného L. X. najvyšší súd, postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, zamietol ako nedôvodnú.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.